

PODIVUHODNÉ KRÁLOVSTVÍ

aneb pozoruhodné vánoce

Adaptace bránické vánoční hry "Město" pro Poděbrady 1994
v podání žáků Bratrské školy v Praze 1995

OBSAH

- [OSOBY \(dle původního scénáře\)](#)
 - [OSOBY A OBSAZENÍ \(v provedení žáků 1. a 5. třídy Bratrské školy\)](#)
 - [PÍSNÍČKA ÚVODNÍ](#)
 - [\(1\) CESTA](#)
 - [\(2\) ZASEDÁNÍ](#)
 - [\(3\) HRA PRVNÍ: O TANCI](#)
 - [\(4\) NÁVŠTĚVA](#)
 - [\(5\) HRA DRUHÁ: O LVECH](#)
 - [\(6\) HRA TŘETÍ: O KRÁLI](#)
 - [\(7\) KONEČNĚ DOMA](#)
 - [PÁSMO DĚTÍ NEDELNÍ ŠKOLY](#)
-

O S O B Y :

(dle původního scénáře)

Matěj (Kilián, Daniel, Jáchym)
Kajetán (Herodes, Dárius, Alfons)
Justýna (Herodias, Klotilda, Melichar)

Malvína (Roxana, Kordula, Baltazar)
Rozina (Jenufa, Voršila, tesař)
Stázina (Křtitel, Svetozár)
Týna (Salomé, Kunhuta)

komediantka (komorná)
komediantka (1. dvorní dáma)
komediantka (2. dvorní dáma)
komediantka (3. dvorní dáma)
komediantka (4. dvorní dáma)
komediantka (5. dvorní dáma)
komediantka (6. dvorní dáma)
komediantka (7. dvorní dáma)
komediant (1. stráž)
komediant (2. stráž)
komediant (rádce Fridolín)
komediant (rádce Vendelín)
komediant (rádce Chytrolín)

Kancléř Její Výsosti
zbrojnoš
akademik Johanes
akademik Furiel
akademik Hyacint
akademik Hypolit

Sibyla

1. dítě z Nedělní školy
2. dítě z Nedělní školy
3. dítě z Nedělní školy
4. dítě z Nedělní školy
5. dítě z Nedělní školy
6. dítě z Nedělní školy
7. dítě z Nedělní školy
8. dítě z Nedělní školy
9. dítě z Nedělní školy
10. dítě z Nedělní školy

OSOBY A OBSAZENÍ:

(v provedení žáků 1. a 5. třídy Bratrské školy)

Matěj, Kilián, Daniel, Jáchym - *Slávek Heřman*
 Kajetán, Herodes, Dárius, Alfons - *Tomáš Váchal*
 Justýna, Herodias, Klotilda, Melichar - *Linda Patočková*
 Malvína, Roxana, Kordula, Baltazar - *Johana Fajtová*
 Rozina, Jenufa, Voršila - *Linda Vajglová*
 Stázin, Jan Křtitel, Svetozár - *Daniel Matějka*
 Týna, Salomé, Kunhuta - *Marie Špinková*

dvorní dáma, rádce, tesař - *Zuzana Klíčová*
 dvorní dáma, rádce, Kašpar - *Hedvika Váchalová*
 dvorní dámy - *Madla Kratochvílová, Eva Káchová, Markéta Viktorinová, Denisa Biharyová, Káťa Špinková*
 strážce - *Honzík Třešňák, Tomáš Svoboda*

zbrojnoš - *Janek Špinka*
 Kancléř Její Výsosti - *Vojta Turýnský*
 akademik Johannes - *Jan Vacek*
 akademik Furiel - *Jirka Matějovský*
 akademik Hyacint - *Mirek Váchal*
 akademik Hypolit - *Luboš Kroupa*

Sibyla - *Bára Špinková*

děti v kostele - *Denisa Biharyová, Janek Špinka, Káťa Špinková, Tomáš Svoboda, Pavel Novák, Anna Šilarová, Jonáš Hrubín, Markéta Viktorinová, Blanka Bryndová, Eva Káchová, Madla Kratochvílová*

REŽIE: *Barbora Masopustová*

HUDEBNÍ ARANŽMÁ: *Daniel Pokorný*

HUDEBNÍ DOPROVOD: *Daniel Pokorná (kytara), Markéta Hajzerová, Jana Hrubá (klávesy), Marie Špinková (housle)*

VEDOUCÍ VÝROBY REKVIZIT, NÁPOVĚDA: *Katka Dohnalová*

Všichni:

PÍSNÍČKA úvodní

	G	Bdim
1. Dobrý den, dobrý den	a7	D7
už zase po roce		
	G	Bdim
No ovšem, za týden	a7	D7
budou tu vánoce		
	G	H7
A my jak každý rok	e7	A7
chceme hrát divadlo	D7	e7
aby nám tak snadno	A7	D7
srdce nevychladlo		

2. Tradice nepsaná
velí nesmlouvavě
vánoční témata
pojednat poutavě

Snad vás to potěší
nebo rozesměje
když tu teď poběží
o biblické děje

3. To není svévole
když je to veselé
Hrajem jen své role
každý sám za sebe

Vždyť naše společnost
není jen herecká
Důvodem je radost
ta evangelická

4. Biblické hodiny
nesou své ovoce
do každé rodiny
nejen na vánoce

Jsme ovšem jen děti
nic méně nic více
máme své pojetí
křesťanské tradice

5. Vzpomeňte že i vy
jste co dítě malá
radostně vánoční
veselí vnímala

tralala tralala
tralala tralalá
tralalalalala
tralalalalalá

(1) C E S T A

herecká společnost (Justýna, Stázina, Malvína, Rozina, Týna, Kajetán, Matěj); Zbrojnoš;
sbor

sbor:

My dali jsme si letos opět práci
připravít pro vás další divadlo:
jsme jako herci, jdem od štace k štaci
a moc se nám to jako nevyplácí
zvláště teď, když všecko sněhem zapadlo
Jsme jako v hrozně těžké situaci -
Máme trému, aby to dopadlo

JUSTÝNA:

To je teda situace, ta naše situace!

KAJETÁN:

Pravdu díš, horší už to nemohlo být!

STÁZINA:

Myslíš tu trému, jo?

MALVÍNA:

Ale prosím tě! Na to vůbec nemysli. Teď jsme přece jako potulní
herci, co jako zabloudili v pustině, ne? Po lidech nekoukej. My přece
už nejmíň týden jako nepotkali ani živáčka, ne?

STÁZINA:

A jó! To je teda situace, ta naše situace.

MATĚJ:

A zdá se, že už chce zase sněžit, fuj!

KAJETÁN:

No to nám teda scházelo, brrr!

ROZINA:

Kdy už tam budem, prosím vás?

JUSTÝNA:

Kde?

ROZINA:

To je jedno! Prostě někde! Já už nemůžu.

TÝNA:

Já už taky nemůžu. Nechte mě tady, chce se mi spát.

KAJETÁN:

Neblázni, vždyť bys tu zmrzla! Pojď, vezmu tě na záda. Už to přece nemůže být daleko!

[bere Týnu na záda a nosí ji tak až do konce scény]

JUSTÝNA:

Počkejte, tady to poznávám! Tady už jsme přece jednou byli!

MATĚJ:

K čertu, tady jsme už skutečně jednou byli, máš pravdu - jenomže dneska, chápeš, dneska! My se v té mlze motáme pořád dokola.

STÁZINA:

To je teda katastrofa! Jakoby nestačily ty závěje, ještě mlha! A chumelenice k tomu!

MATĚJ:

Že já s váma vůbec chodil. Že já se na to dal!

KAJETÁN:

No počkej, počkej. Tos přece nemusel.

MATĚJ:

Ale musel.

MALVÍNA:

Samozřejmě, že musel! Byl rád, že má práci, že konečně objevil pořádné povolání. Řekni, že se ti to nelíbilo, jít světem s takovým poselstvím. Tak si teda nestěžuj a nenaříkej při prvních potížích, člověče!

MATĚJ:

Jó, kdyby prvních! Týden bez jídla, bez světla, bez všeho. Dejte mi najíst, nechte mě vyspat a já už ani neceknu, slibuju.

ROZINA:

Nechte ho, vždyť on dá nakonec pokoj, stejně mu nic jiného nezbyvá.

MATĚJ:

No dovol! Jak to o mně mluvíš, jako kdybych naříkal z dlouhé chvíle nebo z rozmaru. Vždyť já trpím - zimou, hladu, únavou...

KAJETÁN:

My si to na tebe nevymysleli. To holt občas taky patří k našemu slavnému poslání. Myslíš, že naši otcové to měli lehčí?

JUSTÝNA:

No pokud to byli takoví komedianti jako my, tak těžko.

MATĚJ:

Prosím tě, to byla jiná doba!

MALVÍNA:

Jo, to už jsem taky slyšela. Řekla bych, že už tak deset dvacet století je jiná doba...

STÁZINA:

Ticho! Slyšíte?

TÝNA:

Co to je?

MATĚJ:

To je konec!

ROZINA:

Nech toho už! To jsou jen vlci. Jééé - vlci!!!

KAJETÁN:

Jo, a kolem dokola.

MATĚJ:

Aspoň tu nebudeme tak zoufale bloudit do nekonečna. Vlci jsou vlastně v jistém smyslu naše záchrana...

MALVÍNA:

Ano, i tak se to dá brát...

MATĚJ:

Pojďte, trhejte, vysvobodte z beznaděje!

TÝNA:

Ne, to ne! Já nechci!

KAJETÁN:

Nekřič, to nemá smysl. Stejně nám nic jiného nezbyvá.

Všichni:

Bože, odpusť nám...

STÁZINA:

Prosím tě, Rozino, odpusť mi, byla to moje vina.

ROZINA:

Jo ty myslíš tenkrát? Ale vždyť já už ti dávno odpustila. Ty odpusť mně, Stázi, že jsem tě tak dlouho nechala vařit ve vlastní šťávě. Já už ti odpustila dávno...

ZBROJNOŠ:

Héj, héj!

TÝNA:

Ticho! Slyšíte?

ZBROJNOŠ:

Héj!

TÝNA:

Co to je?

KAJETÁN:

Lidskej hlas, slyšíte!

ROZINA:

Lidskej hlas? Takže tady žijou lidi!

Všichni:

Hurááá! Zachránění!

ROZINA:

A ty potvory jsou najednou pryč, vidíte!

JUSTÝNA:

No tak to jsme se teda právě podruhé narodili!

Všichni:

Díky Bohu!

KAJETÁN:

Héj, dobří lidé! Bloudíme v mlze, na krok nevidíme. Ozvěte se!

ZBROJNOŠ:

Héj, tady, sem! - Tady jsem!

JUSTÝNA:

Á tady! Už vás tušíme. Mohl byste nám, prosím, říct, kde to jsme?

ZBROJNOŠ:

Jste u cíle!

JUSTÝNA:

U cíle?

ZBROJNOŠ:

Před hradbami království Nox.

KAJETÁN:

To je teda paradox!

ZBROJNOŠ:

Nikoliv. Říkám: království Nox!

KAJETÁN:

Budiž, chci jen říct, že my měli namířeno úplně jinam, víte.

ZBROJNOŠ:

Je mi líto, ale všechny cesty vedou sem k nám, do království Nox. Tak to prohlásila Její Ctihodnost. Takže jste tady správně - protože stejně nemáte jinou možnost. Leč by se o vás postarali přátelé vlci...

MALVÍNA:

Hele, mně se to nějak nezdá.

ZBROJNOŠ:

Čekali jsme vás trošku dřív, zdrželi jste se.

ROZINA:

No ale - to přece - to není možný. Čekali nás?

TÝNA:

Hele, zeptej se ho, co je zač.

ZBROJNOŠ:

Jsem zbrojnoš Její Ctihodnosti a vyhlížím zbloudilé komedianty.

KAJETÁN:

Chcete říct, že vyhlížíte nás? To není náhoda?

No to je tedy skvělé - to teda díky, díky vám!

ZBROJNOŠ:

Neděkovat! Byla to moje povinnost. Mám to v popisu práce. Povinnost je povinnost.

MALVÍNA:

Kde já tohle už slyšela? To jsou divný řeči.

JUSTÝNA:

Statečný rytíři, odpusť, dosud jsme se nepředstavili. Jsme komedianti, jaks to poznal. Ano, jsme pocestná - počestná - herecká společnost. Takže komédie čili šaušpíl čili divadlo, to je naše živnost...

ZBROJNOŠ:

Souhlasí, souhlasí.

JUSTÝNA:

Jak, prosím?

ZBROJNOŠ:

Souhlasí. Víme o vás.

JUSTÝNA:

Ano - ovšem... Tedy kvůli kumštu a sem tam taky kvůli žvanci táhneme od štace ke štaci, od města k městu. Teď kupříkladu přicházíme z jižní...

ZBROJNOŠ:

Utíkáte.

JUSTÝNA:

Jak, prosím?

ZBROJNOŠ:

Utíkáte před morem.

JUSTÝNA:

Vy tedy víte...

ZBROJNOŠ:

My víme všechno.

MATĚJ:

Takže my jsme zachráněni vlastně jen tak - jen tak napůl, ne-li rovnou naopak, že? Hehe! Moru jsme unikli, mlze jsme unikli, vlkům jsme unikli, ba i ponorkové nemoci jsme unikli - abychom nakonec svému bídnému konci neunikli pod těmito skvělými hradbami.

ROZINA:

Jakto, co to povídáš?

KAJETÁN:

Má pravdu, pochop, ti nás nemůžou pustit dovnitř, člověče.

Vandráky, kteří přinášejí kdovíjakou infekci, si nikdo nepustí do baráku!

ZBROJNOŠ:

Nebud'te směšní! Brána je dokořán.

MATĚJ:

Copak vy se nebojíte moru?

ZBROJNOŠ:

Nebud'te směšní! Račte dál.

TÝNA:

Vy nás opravdu vpustíte?

STÁZINA:

Můžeme u vás hostovat?

ROZINA:

Můžeme hrát na vašem rynku?

ZBROJNOŠ:

Taková je vůle Její Ctihodnosti.

JUSTÝNA:

Máme v repertoáru tři hry...

ZBROJNOŠ:

Potřebujeme právě ty tři hry.

MATĚJ:

A odměna? Jaká bude naše gáže?

ZBROJNOŠ:

Nepředbíhejte! Zůstaneme zatím při tom, že krčma je vám od této chvíle k dispozici. Spokojení?

MALVÍNA:

Pojd'te odsud!

ROZINA:

Blázníš?

MALVÍNA:

Mně se to nějak nezdá.

KAJETÁN:

A kam chceš jít? Do mlhy, do bažin, do nejistot? Tady máme svý jistý!

MALVÍNA:

Však právě.

TÝNA:

Co se ti furt nezdá, prosím tě?

MATĚJ:

Vždyť nás tu chtějí! Můžeme hrát!

MALVÍNA:

To jsme mohli celkem vždycky všude. Ale podívejte tady, nad branou - ten nápis.

Všichni:

Za-nech-vší-na-dě-je.

KAJETÁN:

Á, transparenty. Ty z toho naděláš. Transparenty přece už dávno nic neznamenají. Kde to žiješ?

MALVÍNA:

Nemáš pravdu. Pojd' me odsud.

ROZINA:

Prosím tě, nech toho! Sotva jsme vyvázli! Tohle se nás netýká, to platí zločincům a darebákům - jako že tady nemají žádnou šanci!

ZBROJNOŠ:

Záleží jenom na vás.

KAJETÁN:

Já jsem teda komediant a žádný polární cestovatel, já chci hrát.

TÝNA:

Jo, moje řeč. Já jsem taky komediant a žádné krmení pro místní faunu.

ROZINA:

Slyšeli jste? Krčma! Krčma připravená pro nás! Tak o čem diskutujete. Já chci bydlet a basta!

TÝNA:

Já mám hlad jako vlk!

KAJETÁN:

Dej pokoj s vlkama! To už je za náma.

TÝNA:

Tak teda mám žízeň, a jako mraky, abys věděl. Jako ty mraky, co se nad náma támhle stahovaly!

MATĚJ:

A teplá polívka! No to je vidina!

KAJETÁN:

A teplá postel! Vzpomínáte, kdy jsme naposledy spali v suchu?

JUSTÝNA :

Pane, dovolte, ráda bych vaši nabídku - jménem celé společnosti - vděčně přijala.

ZBROJNOŠ:

Výborně! Tak jen dál, vstupte, následujte mě, povedu vás. Doprava, prosím, ještě doprava, ták, teď rovně - a pozór, teď prudce doleva, schody, teď to půjde s kopce, doprava, doleva, a pořád s kopce, následujte mne, stále za mnou s kopce...

Zasedání vědecké rady

(2) Z A S E D Á N Í

Kancléř, vědecká rada (Johanes, Hypolit, Hyacint, Furiel)

KANCLÉŘ:

Dámy a pánové! Jako kancléř království Noci zahajuji dnešní poradu.
Za prvé mám tu čest tlumočit všem pozdravy Její Ctihodnosti.

Všichni:

Ó díky, Excellence, díky!

KANCLÉŘ:

Za druhé: prověření hesla. Prosím.

Všichni:

Victoria Noctis!

KANCLÉŘ:

Děkuji vám, správně. Viktoria noctis - čili?

Všichni:

Čili vítězství noci.

KANCLÉŘ:

Výborně! Takže můžeme přikročit bez obav k vašim zprávám. Jak pokračují přípravy, prosím, kdo začne?

JOHANES:

Když dovolíte, s radostí vám mohu oznámit třeba já, že přípravy na konečné vítězství noci jsou v plném proudu.

HYPOLIT:

Náš model je hotov, dokončen, dořešen.

FURIEL:

Zbývá to už jen malilinko doladit.

JOHANES:

Nicméně model, podle něhož stvoříme nový svět, je na světě!

HYACINT:

Ano, konečně svět, jak má být!

FURIEL:

Žádné rušivé zvuky, žádná harmonie, žádné melodie, žádný zpěv,
žádný zpěv!

JOHANES:

A barvy rovněž - žádné. Žádné spektrum duhové kuličky, žádná
pestrost, žádná barevnost.

HYPOLIT:

S chaosem tónů a barev je konec!

FURIEL:

Dosáhli jsme absolutní bezbarvosti a rozladěnosti.

HYACINT:

Vyváření našich ponožek, triček a kapesníků pohromadě v jednom
kotli jsme dosáhli tak dokonalé bezbarvosti... Co to děláte?

Všichni:

No zíráme.

HYACINT:

Jo zíráte! Taková nádherná šedivost! Všechno bude takhle šedé!

JOHANES:

A stejné to bude brzy i s naší budoucností! Co s budoucností! Už naše
přítomnost bude takhle šedivá! To budete teprv zírat!

Všichni:

Tak nádherně špinavě šedivá? Óó!

KANCLÉŘ:

Potlesk, prosím, to zaslouží potlesk.

[všichni si tleskají]

Obdivuji vás, pánové a dámy. Viktoria noctis! Království Noci vám
nikdy nezapomene vaše zásluhy!

FURIEL:

Smím-li navázat, ani v dalším ohledu jsme nezůstali pozadu. Paměť, prosím pěkně, paměť, ta nejmáludnější a nejodpornější brzda pokroku, je ztracena!

Všichni:

Ó...

KANCLÉŘ:

K tomu se ovšem rád připojím: Ó...

JOHANES:

Víte, že v tomto ohledu nejsme žádnými průkopníky. O to již před námi usilovali mnozí.

FURIEL:

Narozdíl od nich nám se však podařilo vyvinout něco mnohem účinnějšího a jednoduššího.

HYPOLIT:

Již žádné překrucování historie, žádná padělání dějin, prosím, žádná cenzura pamětí natož pamětníků, kdepak! My pěstujeme růže, dámy a pánové!

HYACINT:

Ano, růže. Ekologie je přece heslem doby, že ano!

HYPOLIT:

Pomocí neúčinnějších jedů jsme v zahradách Její Ctihodnosti vyšlechtili růži - držte se: šedivou růži!

KANCLÉŘ:

Šedivou?

HYACINT:

[vytáhne šedivou růži z futrálu]

Zajisté! Nazvali jsme ji, aby se to dobře pamatovalo, Róza Skleróza.

Všichni:

Ó - Róza Skleróza!

FURIEL:

Stačí jedině vdechnutí její omamné vůně a paměť se ztrácí. Souvislosti se ztrácí. Soudnost se ztrácí. Všechno se ztrácí...

KANCLÉŘ:

Vy chytráci! Ó!
[čichá si k růži]

Všichni:

Ó... Róza skleróza!

KANCLÉŘ:

Co jsem to, ééé, co jsem to chtěl říct, ééé... Aha! Že to je tó, ééé, skvělé! Skvělé! Gratuluji vám! K čemu paměť, pryč s ní! Éééé, co jsem to...

JOHANES:

Chtěl jste se nejspíš zeptat na deformátor!

HYACINT:

Dokázali jsme to! Máme přístroj, který totéž, co mokrá houba s popsanou tabulí, dovede s minulostí.

HYPOLIT:

Smaže ji! Zbudou jen čmouhy, pokud vůbec něco.

FURIEL:

A dá se začít pěkně od začátku.

HYPOLIT:

Smažeme celou tu příšernou, hroznou minulost lidstva, abychom ji konečně mohli nahradit něčím důstojnějším.

JOHANES:

My prostě dáme nový směr všemu! Nejenom současnosti, nejenom budoucnosti. My změníme i minulost!

Všichni:

Nádherně špinavě šedivá!

FURIEL:

Zbývá to už jen malilinko doladit.

JOHANES:

Ale to už se udělá na těch třech hrách, víte...

HYPOLIT:

Změna děje přímo na place, hahaha! Komedianti se budou divit, hahaha! To se těším!

KANCLÉŘ:

Tedy, pánové, vy si přímo koledujete o pomník! Vaše jména budou vytesána zlatým písmem...

JOHANES:

...šedým, promiňte, temně šedým...

KANCLÉŘ:

...ovšemže, samozřejmě - šedým písmem do šedého obelisku...

ZBROJNOŠ:

Excelence! Herci právě vstoupili do království Noci! Sám jsem je navigoval.

KANCLÉŘ:

Á, přesně podle plánu Její Ctihodnosti. Půjdeme! Myslím, že blíží-li se tak historický okamžik, je to dostatečný důvod, abychom přerušili toto mimořádné shromáždění.

Herodes a Herodiada se Salome

(3) HRA PRVNÍ: O TANCI

Herodes, Herodias, Salomé, Křtitel; herci (Kilián, Jenufa, Roxana); komorná; dvorní dámy 1-7; sbor

Sbor:

Velevážené publikum
hrát pro vás, to je unikum.
Zvláště pro tak vytrřibený vkus
máme tu jeden extra-kus
na téma, které je dost známé.
Však uvidíte. Začínáme.

Všichni:

PÍSNÍČKA o Salomé

C a7
 1. Vlasy samou loknu měla
 d7 G7 d7 G
 (to teda jó, to teda jó)
 C a7
 a na nic víc nemyslela
 d7 G7 d7 G7
 (to teda jó, to teda jó)
 C A7 d7
 Jen dost dobře nevěděla
 G7 C d7 G7 C
 co se dělá a co nedělá

rec.:

(Takové děvče nadané
 není jí škoda, Salomé?)

2. Ladnost těla v krvi měla
 (to teda jó, to teda jó)
 tím se trápit nemusela
 (to teda né, to teda né)
 Jen dost dobře nevěděla
 co se dělá a co nedělá
 (Takové děvče nadané
 není jí škoda, Salomé?)

3. S talentem se narodila
 (to teda jó, to teda jó)
 máma ji nic neučila
 (to teda né, to teda né)
 Takže se nedověděla
 co se dělá a co nedělá
 (Takové děvče nadané
 a tak strašně zanedbané!)

4. Tak o téhle krasavici
 (to teda jó, to teda jó)
 palácové tanečnici
 (to teda jó, to teda jó)
 sehrajem teď taškařici
 o tom co to škody nadělá
 když se neví co se nedělá

KILIÁN:

Pohled'te: vzteklý jako pes
 A to je král?

ROXANA: Jo, Herodes.

KILIÁN:

Jak tygr v kleci lítá po hradě
 Řek bych, že není zrovna v náladě

JENUFA:

A to má - vidíte ty květiny? -
 právě dnes svoje narozeniny

ROXANA:

No to je ale vážně pech
 To by mi vzalo taky dech

JENUFA:

Že právě v tak přeslavný den
 musí být takhle rozladěn
 Nezávidím mu ani málo

KILIÁN:

A copak se mu vlastně stalo?
 Že by mu něco někdo z rodiny?

ROXANA:

Nevím. Já neviděla noviny.
 Jen tuším nálady té as
 zdroj nejspíše v Herodias.

JENUFA:

Už zas?

KILIÁN:

Choť jeho, královna? No to snad né!
Svádět vše na ženy - jak laciné

ROXANA:

Mává s ním, div ho nebije
Taková je to fúrie

KILIÁN:

Ale to snad -

ROXANA:

- Věř, je to tak
Král nekrál, je to maniak
a teď jen sklízí s čím si hrál
Je to ubožák spíš než král

JENUFA:

To jsou mi věci po ránu

ROXANA:

S tím přišel Jan od Jordánu
A řekl mu to na rovinu

KŘTITEL:

Tys neměl ohled na rodinu
Já mám mít ohled na tebe?
Vždyť už to volá do nebe
Jak se tu s lidma zachází
jak se tu právo obchází
A Bůh má jenom přihlížet
jak mícháš lež od á do žet?
Tvá choť je ženou bratra tvého!
Na tom že není pranic zlého?
Běda, když takhle smí žít král
proč bych to taky nedělal?
Když tohle projde elitě
já mám žít jinak? Určitě!

ROXANA:

To necituje zrovna přesně
leč stejně. Znělo to dost děsně.

KILIÁN:

To si Jan chtěl hrát na proroky?
Za to moh dostat tak tři roky.
To by si přece žádný král
jenom tak líbit nenechal.

ROXANA:

Král? To byl chlap. Toho nic nevzrušilo.
Zato ta ženská, tu to rozlítilo.
Žralo ji to jak červotoč
tos měl vidět ten kolotoč

HERODIAS:

Tak ty si troufáš na hlavu státu
Což nevíš nic o majestátu?
A ještě o mě otíráš si ústa?
No to je příliš, taková neúcta
Sem ke mně, strážte! Král vám rozkazuje
naložit s tímhle tak, jak zasluhuje
No, co je? Opakuju, strážte,
raz dva tři šup s ním do žaláře!
Člověk by rozskočil se zlostí...

KOMORNÁ:

Má královno, už scházejí se hosti.

JENUFA:

Teď užije si oddanosti do sytosti dosti...

KILIÁN:

Pšššt. Už přichází sám Herodes.
To bude teda superples

ROXANA:

S tebou aby se člověk bál
že propásl by celý bál

Všichni:

At' žije král, at' žije král!

HERODES:

Děkuji, děkuji, děkuji...

Vše vděčně kvituji

Já pocty miluji

Však cítím-li se sobě psancem

rozptylte ten můj pocit tancem

Čím jiným? Má-li někdo právo

útočit na mé city, bravo,

at' učiní tak, ale jednoduše

at' povznese se má královská duše

Chci-li dnes myslet, jasná věc,

pak samozřejmě na tanec

Salomé, slyšíš? Král tě žádá

KILIÁN:

Ta tančí, no to je paráda!

HERODES:

Salomé, slyšíš! Žádám tebe!

Tvůj krok jak motýl, anděl z nebe,

necht' sestoupí teď mezi nás

Pospěš, už bere mě zas d'as

SALOMÉ:

No jó, když ti tak o to jde,

tak prosím, milý Herode

Já tančím ráda, to máš kliku

Záleží ovšem na publiku

nakolik umí posoudit

rytmus mých krůčků ocenit...

Jen dovol, at' svůj obličej

zahalím raděj. Hudbo, hrej!

1.DÁMA:

Tohle se dneska nevidí...

2.DÁMA:

V tvých letech už se závidí?

3.DÁMA:

No to je toho, zas bych tak nebledla

já v jejích letech též bych to dovedla

4.DÁMA:

No jasně! Jako holčička

jsem taky byla jednička

5.DÁMA:

Já když chodila do baletu

byla jsem taky plná vzletu

2.DÁMA:

Já skákala jak gazela!

1.DÁMA:

Dnes už bys na to neměla!

6.DÁMA:

No a co. Já mít doma bazén,

tak tančím taky jako blázen!

7.DÁMA:

No právě! Chci ji viděti

až bude mít tak tři děti

ROXANA:

Mít moje máma za muže

Heroda...

JENUFA:

... hé, už nemůže! [Všichni tleskají]

HERODES:

Děkuji, děkuji, děkuji

Salomé, já vás miluji

Salomé drahá, díky vám

Slzy dojetí neskrývám

To fakt náladu promění

když dotkne se tě umění

Vyslovte, jakou odměnu

žádáte, všechno seženu
(i bez ohledu na měnu)
Království půl já dal bych vám
To slíbím klidně, přísahám!

SALOMÉ:

Vy mě snad máte vážně rád
Co si však honem, co si přát
Já nevím!

HERODIAS:

Já ti napovím:
Žádej si Křtítelovu hlavu
My oceníme tvoji snahu

SALOMÉ:

Matičko, to ale snad né
to by bylo dost nevkusné

HERODIAS:

Nevkusné? Dítě nehodné!
Víš o čem mluvím, nebo né?
Salomé, já, králova žena
jsem byla Janem osočena,
zpochybněna, obviněna, rozčílena...
Za to se platí zvláštní cena!
Salomé, (kam ti oči plavou?)
za to se u mě platí hlavou!

SALOMÉ:

Tak teda dobře, milá máti,
když se to teda musí státi...
Můj králi, váš dar hodí se
Chci hlavu Jana na míse!

HERODES:

Ach běda, co to za nápad!
Chápu, tebe by nenapad
Je ale nutno přece vždycky
myslet a jednat politicky

ne jen, co si kdo umane
Zvážila jste to, Salomé,
jak vražda zhyzdí jméno mé?

SALOMÉ:

Jiný dar nechci, né a né!

HERODES:

Zlatem tě zahrnu, mám ho dost,
jen nechtěj tuhle ohavnost

HERODIAS:

Hleďme, hleďme, že bychom se báli?
Jen odvahy, náš nerozhodný králi!
Královské sliby plní se!
Něco má ležet na míse.

KILIÁN:

Kam to ti chlapi odchází?

JENUFA:

Ti plní jenom rozkazy

KILIÁN:

A Salomé si tančí dál?

ROXANA:

Copak bys chlapče nečekal
Bál je jen jednou do roka!

JENUFA:

- už nesou hlavu proroka...

1.stráž:

Tak vám ho nesem, kritika mravů!
Copak tím získal? Posmrtnou slávu?

2.stráž:

No počkej, brzdi, nepřisazuj si!
Nech to, ať vinu nesou ti druzí

1.stráž:

Stejně to nechápu. Chudák pan král
Proč ho ten prorok tak provokoval

2.stráž:

Dej si už pokoj s tím hodnocením!
Já toho Jana docela cením...

Všichni: **PÍSNÍČKA o Janovi**

1. To na Janovi vadí
lidem co rádi radí
osudem martyra
že je prý vydírá
Stejně nic neprosadí!
2. Jan Křtitel však byl Boží
prorok a ten vždy boří
falešné ideje
zajeté koleje
Dodnes k nám hovoří
3. Král sice moh' Křtitele
dát popravít na těle
Kdo ale netuší
že jde též o duši
živoří zbaběle
4. Pozná se po ovoci
jaké kdo slouží moci
nejčistší motivy
život ti pokřiví
bez Boží pomoci

KANCLÉŘ:

Vynikající! Vy-ni-ka-jí-cí! Ta hlava na míse, no se vám povedlo, no to je něco! To není špatné!

Herodias:

Díky, pane.

KANCLÉŘ:

Tady ani nemusíme nic měnit. Až na tu píseň!

Křtitel:

Snad jiný nápěv byste doporučoval?

KANCLÉŘ:

Ale kdepak nápěv. Přemýšlejte... Ten zpěv je tam úplně zbytečný.
Zrušit! Neměnit, zrušit!

(4) N Á V Š T Ě V A

Kancléř, Sibyla

KANCLÉŘ:

Vítejte v království Noci, vzácná Sibylo. Vy tady osobně, jaká čest pro nás! To jste mohla vyřídit písemně. No ale když už jste tady, rád svolám mimořádné shromáždění, aby všichni slyšeli tu příznivou věštbu! Řekněme za hodinu na náměstí, souhlasíte?

SIBYLA:

Počkejte, kancléři neplánujte. Vždyť budoucnost je nejistá...

KANCLÉŘ:

Ó? Její Ctihodnost si nepotrpí na žerty!

SIBYLA:

Nikdy nežertuji, kancléři.

KANCLÉŘ:

Budoucnost a nejistá, říkáte? - Ta je přece v našich rukou, madam, ta je jistá, jako tma v noci! Ta je naplánovaná - do puntíku nalajnovaná, madam, kdepak nejistá!

SIBYLA:

Připravte se na nejhorší.

KANCLÉŘ:

No ovšem, ale to je právě podstata našeho plánu, to je náš záměr!

SIBYLA:

Budoucnost přinese už jenom zhoršení.

KANCLÉŘ:

Jenom zhoršení! No to je nádhera! Jinými slovy my jsme na takové výši, že už další vzestup ani vyvěstit nedokážete?

SIBYLA:

Nikdy nežertuji, kancléři.

KANCLÉŘ:

To mě ovšem znepokojujete, dámo. Naše království je přece věčné. Nox - je věčná...

SIBYLA:

Chápu, rozumím vám. Nejste první ani poslední.

KANCLÉŘ:

Už brzy zavedeme základní změny. Barvy, zvuky, dějiny, budoucnost, všechno dáme do pořádku. Všemu dáme nový směr, nový rozměr. Založíme. Stanovíme. Předurčíme. To budete zírat!

SIBYLA:

No má úcta! - Prý tu máte herce.

KANCLÉŘ:

Ano. Vždyť na nich si to právě zkoušíme v malém, než to spustíme v měřítku velkém - celostátním - celosvětovém - mezikontinentálním - meziplanetárním

SIBYLA:

Uklidněte se. Stejně bude všechno jinak.

KANCLÉŘ:

Ó kdepak, bude to tak, jak říkám, madam. Její Ctihodnost už rozhodla, víte!

SIBYLA:

I Její Ctihodnost podléhá Zákonu.

KANCLÉŘ:

No to - to jste si dovolila hodně! Její Ctihodnost sama je zákonem! Victoria Noctis!

SIBYLA:

Vítězem bude někdo jiný.

KANCLÉŘ:

Mlčte ženská!

SIBYLA:

Vy se ale třesete, kancléři.

ZBROJNOŠ:

Vznešený kancléři, nerad vyrušuji, deformátor je však už připraven a herci začínají.

Král Dárius s rádci

(5) HRA DRUHÁ: O LVECH

Dárius, Daniel, herci (Kunhuta, Klotilda, Voršila, Kordula), rádci (Fridolín, Vendelín, Chytrolín), sbor

Sbor:

Velevážené publikum
hrát pro vás, to je unikum.
Zvlášť pro tak vytříbený vkus
máme tu druhý extra-kus
na téma, které je dost známé.
Však uvidíte. Začínáme.

KLOTILDA:

Přestavte si mocnou říši
krále, jenž pro změnu slyší
na slavné jméno Dárius

KUNHUTA:

Musíte ovšem odtud kus
dál na jih a do minulosti

KORDULA:

Bylo to centrum vzdělanosti
i politické kultury

VORŠILA:

Nosily se tam mundúry
- no něco jako tady on

KORDULA:

Jméno té říše? Babylón!

KUNHUTA:

A ten král moudře kraloval

KLOTILDA:

Nerad bych tedy žaloval
říkám to jenom pro úplnost:
sbor poradců měl, no to byl skvost
a výkvět - lstivosti a zášti
ukryté pod skvostnými plášti

VORŠILA:

Byly to možná veselé kopy
jen po moudrosti ani stopy

KORDULA:

Ba né, ba né, to není přesné
na nich bylo nejvíc ořesné
že pro sebe měli moudrosti dosti
králi však házeli z ní jenom kosti

KUNHUTA:

Věčně mu mazali med kolem huby

VORŠILA:

Překroutit uměli všecko naruby

KLOTILDA:

Ovšemže sobě ku vlastnímu plus
v mínusu zůstával jen Dárius

FRIDOLÍN:

Vznešený králi, slov se nedostává
až k hvězdám sahá tvá vznešená sláva!

VENDELÍN + CHYTROLÍN:

No jasně, jasně,
Tos řek krásně

VENDELÍN:

Vznešený králi, jak to říct slovem?
Tvá moudrost září nad Babylónem!

FRIDOLÍN + CHYTROLÍN:

No tos řek směle
skvělé, skvělé

CHYTROLÍN:

Vznešený králi, jak to vyjádřit:
tvůj věhlas nebeský má třpyt

FRIDOLÍN + VENDELÍN:

No přesně, přesně,
tos řek děsně - krásně a směle

KORDULA:

Tak to furt kouleli - diplomaticky
jen jedno nechtěli - myslet kriticky

KUNHUTA:

Dokud mezi ně nepřišel
mládenec jménem Daniel

KLOTILDA:

To bylo najednou kritičnosti
a vlastenecké horlivosti

VENDELÍN:

Co to je za nové moresy
cizince že král pozve si

CHYTROLÍN:

My jsme tu doma, nám to dost pálí
My víme nejlíp jak radit králi

FRIDOLÍN:

Co se dá dělat, musíme směle
zlikvidovati Daniele.

VENDELÍN:

Král má však jeho rady rád
tak jak ho chcete odrovnat?

FRIDOLÍN:

Musíme vymyslet nějakou lest

CHYTROLÍN:

A už to mám: Králova čest
Danielem bude znevážena
uražena a ponížena
čímž změna bude zajištěna
chápete? Změna kýžená.

VENDELÍN:

No to je nápad vskutku skvělý!

FRIDOLÍN:

Kdybys to slyšel, Danieli

Všichni rádci:

Sám král nám od něj odpomůže
a nám tu zas pokvetou růže

DÁRIUS:

Ať stane se, jak všichni radíte mi.
Slyš Babylóne! Každý v této zemi
kdo jinému by čest a slávu vzdával
můj majestát tím zpupně zanedbával
před jiným pánem klekal na kolenou
ať počítá s odplatou zaslouženou
Ne že bych chtěl být nějak zlý
ať počítá však s tlamou lví?

DANIEL:

No to je teda nadělení
no to je teda zvláštní mrav
Na jakém asi oddělení
vznikl tenhle ten paragraf?

CHYTROLÍN:

Neznalost zákonů neomlouvá

DANIEL:

To se mi právě nezamlouvá
Jestliže zákon právo znásilňuje
o neposlušnost si tím koleduje

FRIDOLÍN:

Králi, králi, pane králi,
tak už jsme ho nachytali
Daniel je pěkně podlý

VENDELÍN:

On se prosím klidně modlí
ke svému Hospodinu

Oba:

Lvi budou mít hostinu!

DÁRIUS:

Ach pročpak, pročpak, Danieli,
pročs byl tak nerozvázně smělý
tys před sebou měl skvělou kariéru
Tos nemoh aspoň předstírat nevěru?
Já s tebou byl tak spokojený
teď však musíš být předhozený
- znáš přece to nařízení nové -
musím tě vhodit do jámy lvové

KORDULA:

To už tu dneska jednou bylo
že krále vlastně zaskočilo -

KLOTILDA:

Co zaskočilo? Zotročilo!
jeho vlastní lidské slovo,
když chtělo být zákonem.
Dáριοvo, Herodovo...

KUNHUTA:

- král svým vlastním otrokem!

KLOTILDA:

To jsou vážně paradoxy

VORŠILA:

Pozor, ticho! Zpívá kdosi?

Všichni:

PÍSNÍČKA Iví

1. C7 F7 C7 F7
1. Jak lvové bijem o mříže
 C7 F7 C7 F7
 jak lvové v kleci jatí
 C7 F7 C7 F7
 proč Dáarius však myslí, že
 G7 Ab7 G7
 budeme jeho kati
2. Nechceme dělat potíže
 to by nás nenapadlo
 jenže každé zvíře ví že
 Daniel není žrádlo
3. Ať má vztek pan král Dáarius
 a jeho milá rada
 my máme ale jiný vkus
 než sežrat kamaráda
4. Ten Daniel je k sežrání
 toť zcela bez diskuse
 to nám však právě nebrání
 nechat ho v jednom kuse

5. My nejsme žádné hyeny
abychom kvůli žvanci
na králův rozkaz zmatený
podlehli aroganci

6. Vidíš-li králi Dárie
v Bohu svou konkurenci
pak nám tě leda líto je
upřímnou kondolenci

7. Jsme lvové nejsme štěnice
nemůžem být tvým slouhou
neberem tvoje ambice
takže si trhni nohou

KANCLÉŘ:

Dost, dost! Její Ctihodnost je rozhořčena. Zastavte to, než ji trefí
šlak!

KORDULA:

Odpusťte, ale hráli jsme jak nejlíp umíme.

KANCLÉŘ:

Ale ten konec, ten zoufalý konec!

KUNHUTA:

Nebojte se, dopadne to dobře!

KANCLÉŘ:

No právě! On si je klidně hladí, on je snad šimrá za ušima. Co to je za
pořádek! Co to je za dravce? No to je skandál! Profesore,
deformátore, co se děje, co to má znamenat?

HYACINT:

Klídek, deformátor pracuje přesně a podle programu. Pozor - - teď!
Musí se vždycky počkat až pípne a blikne. Ono to chvíli trvá. Teď je
teprve hotov.

KANCLÉŘ:

Hotov, hotov... Což znamená konkrétně co?

HYPOLIT:

Což znamená, že je na cucky.

KANCLÉŘ:

Cože? Deformátor na cucky?

HYPOLIT:

Nikoliv. Daniel, prosím, Daniel je na cucky!

KANCLÉŘ:

No sláva! Ach, to se mi ulevilo! To bylo hrozné, jak to předváděli ti -
komedianti!

JOHANES:

A ještě něco pro uklidnění, excellence. Černá růže přes noc rozkvetla.
Máme jí plné skleníky.

FURIEL:

Na každého se dostane, excellence, na každého, i na ty komedianty.
Není se čeho obávat.

KANCLÉŘ:

No sláva! Díky, díky vám, bratří a sestry. Takže teď už klidně hrejte,
co je libo, jak je libo...

Tři králové a tesař

(6) HRA TŘETÍ: O KRÁLI

herci (Jáchym, Alfons), tři králové (Melichar, Baltazar, Svetožár), tesař, sbor

Sbor:

Velevážené publikum
hrát pro vás, to je unikum.
Zvlášť pro tak vytríbený vkus
máme tu třetí extra-kus
na téma, které je dost známé.
Však uvidíte. Začínáme.

ALFONS:

Svět je snad plný králů, zdá se
leč jeden druhému tak podobá se,
až nás tím všechny unavují
jak se jen věčně naparují
jeden jak druhý, vždyť je to nuda
napohled nóbl, uvnitř - pobuda!

JÁCHYM:

A hele, koukej, další tři

ALFONS:

Pro pána krále, ušetři
mě toho zážitku trapného
Co se zas chystá m-dlého

BALTAZAR:

My přicházíme zdaleka
hledáme tady člověka...

ALFONS:

Jo, poddaného? Vládnout chce se?
Tak to jste na správné adrese
Zrovinka jsme si říkali
co bychom za to nedali
jestli by někdo nepřišel
kdo by nám zase poroučel

BALTAZAR:

Nás totéž přání přivádí

MELICHAR:

V dávných knihách se uvádí
že jednou narodí se král
jakého by se nenadál
svět ani v nejkrásnějších snech

SVETOZÁR:

Má to snad nastat v těchto dnech

3 KRÁLOVÉ:

KDE JE TEN PRÁVĚ NAROZENÝ KRÁL?

JÁCHYM:

No to bych teda nečekal
že králové se budou chtít
jinému králi poklonit

ALFONS:

Jste sice v centru vzdělanosti
a zbožnosti a horlivosti
nic víc tu ale nehledejte
spíš v Betlémě, tam se zeptejte

JÁCHYM:

To je ta díra za kopcem

BALTAZAR:

Tak děkujem. Pánové, jdem.

ALFONS:

Viděls to? To jsem neviděl

S králi se snad roztrh pytel

JÁCHYM:

Myslíš, že to bylo vážně

nebo jen tak polovážně

ALFONS:

To bych sám věděl moc rád

Pojď, budu je sledovat

MELICHAR:

Nezbloudili jsme v téhle tmě?

BALTAZAR:

Prosím vás, jsme tu v Betlémě?

TESAŘ:

Hm, hm [*kývá hlavou*]

MELICHAR:

Výborně! Mohu se ještě ptát?

Kde tu je zámek anebo hrad?

TESAŘ:

Hmm? [*nerozumí*]

BALTAZAR:

Promiňte, nerad bych zdržoval

KDE JE TEN PRÁVĚ NAROZENÝ KRÁL?

TESAŘ:

Hm [*už chápe*]

MELICHAR:

Když už jste, pane, tak velmi sdílný

smíme nahlédnout do vaší dílny?

BALTAZAR:

Copak to tady kutíte?

Ze dřeva cosi sbíjíte?

TESAŘ:

Teď sbíjím jesle. Potom spíš

bude potřeba ztesat kříž.

Jesle a kříž jsou dary národů

tomu, kdo dává lásku, svobodu.

MELICHAR:

Vy máte teda náladu.

Řekněte, kudy ke hradu?

TESAŘ:

Ty dary mají, jeden jako druhý

ve dřevě stejné letokruhy.

SVETOZÁR:

Hledáme právě zrozeného krále

MELICHAR:

Kde je tu zámek? Pak si mluvte dále

TESAŘ:

Nedělejte si blázný ze mě?

To hledejte v Jeruzalémě

BALTAZAR:

Ale odtud nás poslali

právě sem, když jsme se ptali

3 králové:

KDE JE TEN PRÁVĚ NAROZENÝ KRÁL?

TESAŘ:

Říkáte právě narozený? král?

Zrovna jsem někoho ubytoval

Ona byla snad těhotná

ačkoliv byla svobodná...

No ale provázel ji kdosi

MELICHAR:

Pánové, to jsou paradoxy

BALTAZAR:

Slyšíte, tady někdo zpívá

TESAŘ:

Jo, to je tam, z našeho chliva
To teda schválně poslechněte si
Tady se dějou moc divný věci

Všichni:

PÍSNÍČKA o divných věcech (část)

G F G
Konečně se divné věci
C A7 D
dějou, to je báječné
h7 E7 A
a to vás nemůže přeci
h7 E7 A
nechat věčně netečné

f# E
Narodil se z čisté panny
D c#7
narodil se nový král
h7 E7
čímž jsou všechny staré plány
A D
už navěky překonány
G a7 D7
Pán Bůh sám se o to vzal

Konečně se věci jiné
dějou to je báječné
Jakpak vás to, jejdamine
může nechat netečné

KANCLÉŘ:

Dost, dost! Pryč s tím! Tohle musí pryč!

JOHANES:

Nejde to. Deformátor se nějak zasek. *[buší do něj]* No tak pípni,
potvoro! Nechápu, co ho to chytlo.

HYPOLIT:

Jemu je to snad jedno! Jeho to nezajímá! Deformátore! On si snad
zpívá, nebo co?

JOHANES:

Ty na to prostě nestačíš, přiznej se, šmejde!

KANCLÉŘ:

To nechci vidět! Tohle já nebudu poslouchat! To je ten váš vynález?
Přineste aspoň růže! Ať nám aspoň pomůžou zapomenout!

FURIEL:

Je mi líto. Právě mi hlásili, že všechny růže rozkvetly - jenže do běla!
A na celý svět se usmívají!

HYACINT:

A zpívají! Plné skleníky zpěvu! To musí být nějaká sabotáž! To už
nejsou naše vzácné šedé růže.

KANCLÉŘ:

Hrůza! Katastrofa! Spiknutí! To je snad konec Její Ctihodnosti Noci!

SIBYLA:

Ale vždyť já vás na to připravovala: Přijde, který maří skutky
ďáblovy.

Všichni:

PÍSNÍČKA o divných věcech (pokračuje)

Konečně se divné věci
dějou, to je báječné
a to vás nemůže přeci
nechat věčně netečné

Narodil se z panny čisté
je to vskutku Boží syn
králové a teroristé
teď už máte jen to jisté
že z vás zbyl vybledlý stín

Konečně se věci jiné
dějou to je báječné
Jakpak vás to, jejdamine
může nechat netečné

Narodil se vážně tady
přišel kvůli nám aby
urovnal nedobré vztahy
A nezmařil dobré snahy
nýbrž skutky ďáblovy

(7) KONEČNĚ DOMA

herecká společnost a dětský sbor

všichni:

[radostný zmatek, jeden přes druhého]

Co se to stalo? Co se to děje? ...

ROZINA:

Podívejte, mlha se rozplynula!

KAJETÁN:

A kancléř taky!

MALVÍNA:

Hradby města se úplně rozsypaly!

MATĚJ:

A Její Ctihodnost taky!

TÝNA:

I všichni ti divní diváci! Jsou pryč!

STÁZINA:

Všecko je pryč

JUSTÝNA:

A já zase vidím cestu!

Všichni:

Díky Bohu!

JUSTÝNA:

Co to bylo? Zlej sen nebo zlý mámení?

KAJETÁN:

Já nevím. Ale podívejte, toho světla najednou!

TÝNA:

To mi cosi připomíná... Cítíte to taky?

ROZINA:

Co?

TÝNA:

Takový zvláštní pocit

MALVÍNA:

Jo. Já jo! Já se najednou cítím jako doma.

JUSTÝNA:

No ano, podívejte, kostel! Vždyť my jsme doma!

Všichni:

Slyšíte? Ticho.

(PÁSMO dětí NEDĚLNÍ ŠKOLY)

10 dětí z nedělní školy

Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit v temnostech, ale bude mít světlo života.

Děti nedělní školy:

Písnička

1. Hádej co do vánoc patří, patří.
 C F G
 No přece tichá noc bratři, bratři!
 C F G
 A čím ta noc, sestry, zbledla, zbledla?
 C F C F
 No přece zvěstí světla!
2. A kdo je tím světlem nevíš, nevíš?
 No přece Pán jménem Ježíš, Ježíš!
 A čím nám srdce tak hoří, hoří?

No přece láskou Boží!

- 1.dítě NŠ:
 Vánoce zvěstují do noci
 poselství o Boží pomoci
- 2.dítě NŠ:
 Vánoce do temnot zvěstují
 poselství o nové naději
- 3.dítě NŠ:
 Vánoce zvěstují, pošli to dál,
 že Pán Bůh nás vůbec neodepsal
- 4.dítě NŠ:
 Vánoce zvěstují navzdor všemu
 že každý člověk má svou cenu
- 5.dítě NŠ:
 Vánoce zvěstují, tím si buď jist,
 že láska přemáhá i nenávist
- 6.dítě NŠ:
 Vánoce zvěstují, no to mi věř,
 že pravda vyhání každičkou lež
- 7.dítě NŠ:
 Vánoce zvěstují na mou věru
 že víra přemáhá nedůvěru
- 8.dítě NŠ:
 Vánoce zvěstují, v tom je ten vtíp,
 že láska není jen bezmocný cit

9.dítě NŠ:

Vánoce doslova znamenají
že pravda neplatí jen potají

10.dítě NŠ:

Vánoce jsou časem radosti
Jenom díky Boží milosti

KAJETÁN:

Pamatujete? Kdysi jsme taky říkali vánoční básničky!

JUSTÝNA:

Dodnes si to pamatuju. Jenže copak jsme tenkrát měli ponětí, jak
osobně se nás to bude týkat?

TÝNA:

Vždyť jsme byli děti, jen se na ně podívej! Nemohli jsme mít ponětí,
jaké nás čeká prokletí

MALVÍNA:

Ba ne, naopak - neměli ani jsme zdání,
jaké nás čeká požehnání

MATĚJ:

No dobře. Ale - jak se to, prosím tě, týká nás? Co my s tím? Co my
s ním?

ROZINA:

No právě, to ti nikdo neřekne. A pak se v tom vyznej! Takhle se nedá
hrát divadlo...

KAJETÁN:

Děvenko, tady už ale nejde o žádné divadlo. To přece končí. To si
musíš počkat leda až na přesrok. Divadlo končí, scénář končí - od
teďka už musí každý sám za sebe...

Všichni:

PÍSNÍČKA finální

1. Takže tím končíme
dost bylo divadla
teď už to musíme
zvládnout i bez Havla
- Teď nám nepomůže
papež ani dramatik
scénař nám nemůže
napsat žádný dogmatik
2. Neboť teď jde už jen
nejen o pouhou o hru
život je jen jeden
hraje se o pravdu
- Každý sám za sebe
tak jak o tom byla řeč
netřeba být bez sebe
ani z toho mít křeč
3. Život je divadlem
samých hlavních rolí
každý je autorem
děti i dospělí
- Nskončí fiaskem
velké věci zažijí
kdo se orientují
na Boží režii

4. A v tom kéž pozbudí
radostné vánoce
důvěru probudí
sváteční emoce

Temnotám připraví
poslední zvonění
světlo které vychází
z Kristova zrození

A na závěr poděkování paní učitelce Barboře
Masopustové, která hru s dětmi nacvičila.

Autor textu a písní: Pavel Dvořáček 1994

(podle hry Lud'ka Rejcherta)

premiéra: ČCE Poděbrady vánoce 1994

fotografie z provedení žáky Bratrské školy v Praze pořídil: Jan Šilar

Úprava do HTML: Petr Heřman (5.2.1996)